

[Vagn Bro.]

Jeg skal derfor kun gøre en Bemærkning i Anledning af, at den højtærede Minister — med fuldkommen Ret — sagde, at han hverken havde Ret eller Magt til at øve Indvirkning paa Domstolene. Dette er uomtvistelig rigtigt. Ministeren forsikrede, at man ogsaa i Fremtiden vilde overholde Loven — og jeg tvivler slet ikke om, at det gør man fra Domsmagtens Side. Men selv om Ministeren er Varetager af det, som Rigsdagen med saa stor Enighed lagde ind i Loven, kan man jo meget vel, uden at man i og for sig vil bebrejde Domsmagtens Afgørelser, mene, at dens Straffudmaaling i nogle Tilfælde er for lav. Naar Rigsdagen paa et bestemt Omraade, nemlig hvor det gælder Sikringen af de unge Kvinder, har sat en Straf paa indtil 12 Aars Fængsel — det ærede Medlem Hr. Pürschel var jo inde paa Forholdet mellem Minima i den gamle og den nye Straffelov —, saa kan der komme den Situation, hvor vi her fra Rigsdagens Side maa sige, at Domsmagten ikke har faaet den Opfattelse, som netop vi ønskede skulde gøres gældende. Det er jo ikke nok at sige, at Straffens Formaal er enten at sikre Samfundet mod de farlige Forbrydere eller at forbedre de enkelte; man kan i Virkeligheden med lige saa megen Ret sige, at Straffen har baade et specielt og et præventivt Formaal; der er ogsaa det advarende, dette, at der i enhver Dom tales til alle de andre. Og her kan det jo ikke nægtes, at man taler ikke med stor Styrke i en Dom paa 4 eller 5 Maaneders Fængsel til den øvrige Befolkning, som hører, at Rigsdagen har sat en Straffebestemmelse, der gaar indtil 12 Aars Fængsel.

Jeg vil nødig have dette opfattet som et egentligt Angreb paa Domsmagten, det har jeg ej heller Ret til at fremsætte. Det er blot en rent saglig Vurdering af dette, at Ministeren — og jeg nærer ikke Tvivl om, at den højtærede Minister ogsaa føler det som en Opgave — ogsaa har at varetage det, som Rigsdagen med saa stor Enighed lagde ind i en Række, som det fuldkommen rigtigt er sagt, skærpede Bestemmelser. Det er dette, jeg synes man i Øjeblikket har Indtrykket af ikke kommer til at foreligge i Praksis. Derfor vilde jeg ogsaa haabe, at vi fra alle Sider her maa følge Udviklingen, de faktiske Retsafgørelser; saa kan den Dag komme, hvor det maaske bliver nødvendigt at skride til en Ændring i Straffeloven. Og jeg lægger ikke Skjul paa, at hvis den højtærede Minister kunde tilslutte sig det, jeg her siger, saa mener jeg,

at Ministeren paa den Maade kunde øve den Indvirkning, som rent faktisk ligger i en Ministers Ord her fra Tinget, i dette Tilfælde et Ord, som jeg ikke tror vil blive imødegaaet fra nogen Side i denne Sal.

Maa jeg saa lige sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at jeg forstod ikke rigtig hans Bemærkning om Venstres Medskyld i, at der ikke blev gaaet tilstrækkelig kraftigt frem over for Barnemord. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem her har haft en Tankeforskydning, for vor Stilling paa dette Punkt har ikke været den, at vi i nogen Henseende ønskede, der skulde være en Begunstigelse af disse Forbrydelser. Jeg gaar derfor ud fra, at det ærede Medlem ved nærmere Eftertanke vil trække denne Bemærkning tilbage.

Jeg skal da slutte med at sige, at jeg synes, denne Forhandling har været ført paa en Maade, som ogsaa den ærede Forespørger kan være vel tjent med. Jeg har Indtrykket af, at der fra alle Sider er givet Udtryk for, at vi her paa Rigsdagen ønsker den skærpede Straffelov haandhævet, og der er ikke i denne Sal kommet Røster frem, som har vendt sig mod den ærede Forespørgers Hensigt. Efter dette kan vi i og for sig alle være vel tilfredse.

Pürschel: Til det ærede Medlem Hr. Vagn Bro skal jeg kun sige, at der staar i Retsplejelovens § 787, at til Nævningesager hører ogsaa Overtrædelser af Borgerlig Straffelovs §§ 238 og 242, Barnemord og Fosterfordrivelse. Det var Sager, som vi ønskede undtaget derfra, men vi kunde ikke faa Vinstre med til at modsætte sig deres Henførelse under Nævningesager. Det var dette, jeg sigtede til.

Den ærede Forespørger synes at betragte det som en Fordel for en Mand, at han bliver erklæret for Psykopat. Allerede Goos gjorde Bemærkning om, at det var en meget tvivlsom Fordel at blive erklæret utilregnelig, fordi man jo derved udsatte sig for en ubestemt Reaktion af en ganske anden Karakter end Straf, og i Nutiden er det virkelig alt andet end en Fordel at blive erklæret for Psykopat, altsaa for mindre tilregnelig, idet man da, som allerede nævnt af Ministeren, kommer ind under Bestemmelsen i § 70, der virkelig er en i allerhøjeste Grad ubehagelig Bestemmelse.

Til den højtærede Minister skal jeg blot sige, at jeg har ikke nævnt den fremmede Forbryder, som Ministeren talte om. Jeg har citeret det, som Forespørgeren har sagt om, at Fængslerne var førsteklases